

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ И Т. Д.

Година V.

У Новом Саду, 10 марта. 1882.

Бр. 7.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Währingerstrasse 9.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Што слободно, слободно.

Слободно је било влади
У Бонтуву тражит' спаса,
Не вермати са висине
Опомене општа гласа.

И већини скупштинара
Би слободно и у власти
На владино јектеније
Тихим гласом: Амин! касти.

Слободно је — ја да како —
И Бонтуву било пасти
Услед тога, српској бризи
Задретати од пропасти.

Слободно је било питат'
— Та за бога скупштина је —
Запитати за ту штету,
Да се знаде колика је.

Слободно је било питат'
Десет петнајет, двајест пута,
И министру на то ђутат',
— К'о ваљушак кад прогута.

И стрпењу би слободно
Догорети до ноката,
И педесет седам пута
Цабаисат' свог мандата.

Слободно је не дати се
Да ме брију без сапуна,
Него рећи: кад је тако,
Идем кући,—шта ћу тува?

А народу слободно је
Рећи њима: криви висте!

Сме слободно народ бират'
Посланике ове исте.

Кад то буде, тад остаје
И министру слободице:
Раскиселит' своје лице,
Па се склизат, са столице

Слободно је на видело
Истерати, што се крије;
Да се знаде, јели влада
Одговорна, — или није.

Калимөгданџија.

Шетња по Новом Саду. CV.

Благо тим београдским новинама! Њима је бар лако излазити, јер уредници не морају да лупају главе, шта ће за лист свој писати, него они донесу најкрупнијим словима какву „Изјаву“ за или против којег министра или кмета, па онда на вижу по 175 потписа разних писара, амала и бузаџија, те неколико таквих „Изјава“ напуве цео лист тако, да једва још остане мало празна места да се смести оглас којег адвоката, који изјављује да нема ове године *крсна имена* и да има 10.000 употребљених поштанских марака на продају.

Али код „Стармалог“ то много теже иде. Нема вам горе, него кад треба лист да изиђе, а овамо нема „штофа“, јер се случајно не чује ни за којег солгабирова да је уапсио каквог босанског просијака и сам у „Пестер-Лојда“ телеграфирао своје јувачко дело, које га Тиси препоручује; нема гласа о каквом попи, да није хтео кога да венча, што неће место „молитве“ да пружи попу 15 фор.; нема вести о каквом калуђеру, да се у прѣвору потукао; нема новости из Каћа о Ћири Бабину и његовим Дон-Гихотеријама; ни-

шта се не чује о манипулацији са Рацковићевим фондом у Кијинди и т. д., а кад таквих новости нема, онда се седи по три сахата и гризе перо, а оног митолошког Сатира са козијим ногама ни од корова, побегло негде у шуму, па га је чисто срамота, што нема кога да узјаши, те седи у својој пећини и бадавадише, канда је члан новосадског санитетског одбора.

Но у зависти мојој према београдским политичним новинама паде ми на памет: како би било, кад би и ми у „Стармалом“ доносили какве „Изјаве“ са стотинама потписа, тим би се лист онда могао лако испунити, па ма и не остало места за огласе на „Невен“, јер то и онако нико не чита и не зарезује.

Сад је само питање: какве би те „Изјаве“ имале бити?

Ми овде немамо министара, с којима би незадовољни били; напротив још су они с нама незадовољни и шиљу нас у Америку. А немамо ни Милије Милованића ни Арсе Дреновца, народних посланика, против којих би начелник среза темњишког, нарочито у општинама кукљинској, беловодској и коњушкој, говорио да су превратници. Немамо ни сувишних књижевних радника, од које би неке као излишне ваљало у „Отаџбини“ и у „Раду“ грдити и одвраћати од литерарног посла. Једном речи, код нас би тешко било онаке „изјаве“ писати, јер смо видели и код последње повреде нашег живца народног, наше автономije у њеном вршку, да се нико и не миче и општине се уљуљкавају у блаженом задовољству и сре-

ћи, те не дају повода ни посланицима на мађарском сабору, да буду тумачи њиховог душевног расположења у том предмету, него ћуте, као да су манипуланти неке панчевачке штитендије.

Но можда би се ипак могле какве год „Изјаве“ са својеручним потписима и код нас завести? На пример да покушамо написати неколико „изјава“, па купити под сваку што је више могуће својеручних потписа.

На пример:

— „Ми потписани обвезујемо се, да ћемо од сада редовно сваке недеље са алмона поучавати наш свет у корисном знању и моралном владању.“

(Долазе 800 потписа православних свештеника)

Или:

„Ми долепотписани чланови „Српске читаонице“ у Новом Саду увиђамо да је срамота, што се од нас толиких само њих 7 уписало у читаоничку певачку дружину и ево свечано обећавамо, да ћемо сви листом, који умемо датом приликом сонорио „многа љета“ да певамо, уписати се да учимо и св. литургију и друго лепо и племенито певање.“

(Сљедују 300 потписа).

Па онда могла би доћи, да испуни лист, и ова изјава:

„Потписани негадањи текелијви питомци, а сад адвокати, лекари, професори и чиновници, готови смо да приложимо по могућности новчан прилог, да са пок. добротвору нашем Сави Текелији достојан спо-

ПОДЛИСТАК.

Освета ђаволска.*)

Предговор.

Пред зору умукне песма славујева,
женијалног певца што у мраку пева,
који се не боји од ноћних стражара,
те дан кад осване тад се тек одмара;
па то је у реду, он к'о да погађа:
две у једно песме не требају нама,
јер дан кад се јави тад се живот рађа,
а живот је права песма над песмама.

Шта хоће од песме паметни и луди,
да им буди радост, весеље ил' тугу?
а тог у животу и свагда и свуди,
те крај живот-песме ја не тражим другу.
Је л' весела песма: ви се њом смејете,
а у живот-песми смехом да пукнете.
Је л' жалосна песма: онда дира јаче,
а у живот-песми ту се својски плаче.

И то ваља знати: да вештачке песме
коштају новаца; из живота песме
те су бадава, јер творац живота
то су Бога Сунца светлост и топлота,
а то је бадава што је сунце веће,
и у себи носи одисконску силу,

те к'о лептир свећу земља га облеће,
оно зраком љуби пратилицу милу.

Још вештачке песме ви само читате,
и често су препис од живот песама;
ове из живота те собом гледате,
а оне су тачне, не са погрешкама.
И ја нудим препис из песме живота,
будем ли вас лаг'о моја је срамота,
глед'о сам да препис што тачнији буде
мањ ако — запете нисам мет'о свуде.

Ал' ко је још тачно живот описао?
Па и ја га нисам копирати знао,
Знакове мењао, додавао, брис'о.
тудио се тако те ово напис'о.
Ја баш и не тражим похвалу вештака,
јер очима видим а ушима чујем,
те су ми излишна измишљања свака:
што видим и чујем ја то — записујем.

Прича.

Јавило се сунце, а крилате зраке
обасјале варош и мирне сокаке,
па пале у прозор на здању шареном,
ту се пољубиле са ружом руменом;
а после пољупца зраци даље крећу
— и тиме се одма на посао дали —
крај завесе танке у собу улећу,
шта су тамо вид'ли, а ми смо дозвали:

*) Послато на расписану награду

мен подигне, јер је срамота, да то за 40 година није учињено.

(Долазе 250 потписа).

Могла би за нужду ући и ова изјава:

„Признајемо да смо до сада спрам своје деце и оних *туђих* људи, који се за њих брину и за њих пишу, врло немарни и незахвални били, с тога ево научили смо, да погрешку своју поправимо и хоћемо за своју децу од сада боље да се бринемо а оне труд бенике својски да потпомогнемо, да не малакшу и не цабаишу се, те ћемо се претплатити на „Невен“, „Голуба“, „Српче“ и српске дечије добре књиге.“

(Долазе 500.000 потписа српских родитеља).

Оваких изјава могло би бити и више, и „Стармали“ би их радо доносио, но као год што нико не чита ни оне изјаве у београдским новинама, тако држимо да не би ни ове, него би многима за љубав било добро, да се од сада на јеловницима и на картама по гостионицама томе подобне изјаве и предлози доносе, те ће можда ипак коме упасти у очи.

Још имам једну изјаву па ћу онда завршити, да не би ко помислио, да не ће бити овој шетњи ни краја ни конца, као ни роману Јашином „Ђурђе Бранковић“, који је започет још г. 1857.

Изјава је то ова:

„Ми изјављујемо, да ћемо се сви листом претплатити на „Стармали“, јер док нас други листови жалосте новим конзум-штајером, биткама у Кривошијама, новим зајмом од 12 милијона, позивима на игранке

усред часног поста, и другим жалосним стварима, дотле нам „Стармали“ доноси све саме *веселе* ствари, као: Српкиње на сомборском мађарском балу, српски прилози на сомборску „Даларду“, свађа између два наша ваљана писца у београдској „Отаџбини“ и „Самоуправи“, и т. д.“

(Сљедују потписа). Кад видимо на крају године колики је дефицит, онда ћемо изнети колики је број потписа у истини био. АБ.

У Ш Т И П Ц И.

Бонту кад је чуо да је српска краљевина *прокламирана*, кажу да је рекао: А ја сам хтео да буде *прокламићена*.

⊙ „Стари домишљан“ *направио* је врло добар виц, који се свакоме допао, он је т. ј. — *престао да излази*. (Сви су се *смејали*.)

□ У Београду има српска краљевина *на шаширу*. (Т. ј. новине „Српска краљевина“, иначе она је друга, хвала богу, и у ствари).

§. Битија чтеније: И бист „Независност“, дењ први; и „Независност“ роди „Нови век“, „Нови век“ же роди „Ново ослобођење“, „Ново ослобођење“ роди „Народну одбрану“, „Народна одбрана“ роди „Сри-

На постељи свилној лена лежи мома
враголани зраци љубе је у чело,
љубећи је тако обасјали ома
њене очи *црне* и лице јој *бело*.

[Шта су даље вид'ли, ја причат' не могу,
је л' појетска слика и лепота ногу
или прозаична, ја ценит' не умам.
почетник сам, ћутим, ту се не разумем.]

Над главом јој лебди муза „Дуго време“,
и дверлепе *нимфе* „Зевање“, „Досада“!
очи је упрла у шарено слеме,
па и шта ће друго лепотица млада?
Мисли, тако, мисли, мисли свакојаке,
све од реда празне па све подједнаке,
јер забавну књигу спустила је доле
„Нану“ грозан роман од *Емила Золе*.

И најзад устаје, — седа за пијано,
звучи слатко брује бурно ил' тихано,
да, за њено уво, ал' ко други чује
са ужасом прича уву како му је.

Музика престаје. Сад узима књигу,
ал' сачувај боже да је то „францески“,
много теже ствари њој задају бригу:
јер *schoking* је врло не зборит' *енглески*

И докле се учи, и језик се ломи,
да с' *енглески* каже: јесмо или нисмо,
дотле на столићу, пред носићем моми,
лежи мало, *српски* написано писмо,

па у њему речи: *куча* и још *ћудо*,
ал' то ипак није бог зна какво чудо,
погрешка је мала, само, то је *ђаво*:
што у место *ђаво* она пише *џаво*!

[А када се почне *енглески* учити,
Кад године дођу, те се зна љубити,
или кад се почне с *ђаволом* играти:
онда ваља тачно *ђаво* написати;
јер *ђаво* је *ђаво*, он не трпи шалу
да му се подемева девојка несташна
он се радо свети за увреду малу
а таква освета може бити страшна.]

Онда дирну звонце; на тај позив брзи
у собу улази друго неко чедо.
Да вам га представим, ако вас не мрзи,
Јер оно је лепо ма да није бледо.
Ил' ево вам слика: на прозору ружа,
бледа госпођица друга, бела ружа,
трећа — морам рећи — ружа је румена,
опростите, то је — собарица *њена*

Госпођица има нежне, слабе руке,
облачење тешко дало би јој муке,
јер по дана ради — да углади ногте,
те не би с' обукла кад год јој се прохте.
А новац за што је? Да га други служе.
Кад већ отац плаћа одело и свилу
— а куд иде јуне нек иде и уже —
нека мирно плаћа *ћерци* — облачиљу.

ску краљевину“, и тима свима Призренчевим листовима одузе Аустрија поштански деби! —

— Рачунски задатак: Кад Новосаткиње неће да долазе на јавна предавања (којих имасмо целе године само четири), колико година морају онда оне играти „фрише фире“, па да им деца буду за мађарске кластере потпуно зрела и тиме осигурају српству сјајну будућност.

× Државни одветник у Кикинди узео једнога лекара под истрагу и сву му је кућу испреметао с тога што је наредио код једног болесника руска купатила.

⇒ У Панчеву су ухватили једног сумњивог човека и нашли код њега неке папире, на којима беше име и самог цара руског Александра III. (Беше „ошитош“ аустријске регименте Александра III.)

* Најпосле можда неке наше госпође због тога неће да долазе на јавна предавања што су бесилатна; па како би било, да се удари такса, улазница, а чист приход да се намене онима, које су од честе „илатке“ у „фришефиркици“ пострадале?

☞ Још најпослије, можда би најблагодарнији посао био, да се од сада приређују корисна предавања за наше ваљане занатлије и честите тежаке, они би можда боље умели уважавати труд и заузима-

ње наше око тога, кад је госпођама и госпођицама досадно да слушају.

☞ И у Земуну су ухватили једног агента. Баш је био код пароброда, кад је овај полазио. Имао је капу са златним портотом, налик као што носе руски официри. Rideant consules!

☞ Сад има у Београду и лист „Звоно“. Од сад дакле што „Српске новине“ донесу то је „званично“ а што „Звоно“ буде јавило, то ће бити званично.

☞ „Стари Домишљан“ у своје 33. броју доноси међу мудрим изрекама и ову исповест: „У данашње време бити поштен са свим је неблагоприятна ствар“. Овај „виделовачки“ доплгенгер врло је искрен — то му се мора признати.

△ Ономад је парох из Врбаса Миловановић са неком депутацијом у јанковима дошао на „ходочашће“ у Н. Сад. Кажу да је дотичном рекао: Поуздајте се у нас као у Врбас-ов клин! АБ.

П у с л и ц е.

Сад тек доноси „Турски Народ“ утешителну вест, да је на ручку о инсталацији било шест асијета пре говеђине. (Е па онда човек да не буде Анђелићевац.)

„Des Weibes Leib ist Hohelied der Lieder“,
није залуд реко враголасти Хајне,
па да тако буде доноси се мидер
и њиме се стежу њене груди бајне.
Ви вичите; а ја нећу прећи ћутке,
што не бих имали и лепших чудеса,
лутке са костима, од крви и меса?

Човек је истина божије створење,
па што не б' помага своје савршење?
Рсћењем добија он све што му треба,
што вештином не би и што му не треба?
Јест природа сама најлепша лепота,
ал вештина треба других идеала;
дотерат' природу то није грехота
само кад су средства невина и мала.

У соби је видио; њено облачење
било би поучно, пикантно к'о роман;
ви би радо глали, ал' моје мишљење
то је: све не знати, тако бити скроман.
Ал' кад смо већ ушли, натраг се не може
то ви зажмурите — [сад помози боже
ја ћу за вас гледат', да с' не спотакнемо]
док се не обуче . . . сад даље хајдемо.

И то ди вам кажем, пре но пођем даље,
а ви за мном с вољом или баш без воље:
видите стихове добре ил рђаве.
Ја сам показао како да се праве,
ал' то скупо кошта, јер нам троши време,

зато нек помогне мудрост Франклинова
„Време вам је новац ил' „новац је време“
зато хајдмо даље али — без — стихова.

Собарица гледа на лепоту ружу,
па додајућ моми кутију са брашном
[не брашном пројиним него од — пиринца]
рећи ће, цвркућућ' као госпођица:
„Ах! како је дивна ова слатка ружа,
расцветана тако пуну љубав значи;
њен пулољак само тек наклоност прву“.
Госпођица гордо смиче раменима
и она цвркуће ал' на лепши начин
„Гле! зга собарица и љубавне знаке!
Само од куд теби толикога знања,
да л' из „Говор цвећа“ Анке Чобанићке,
ил од љубазника берберина каквог
што даме фризира. у тамбуру бије
уз то чита песме од Мирца Схафије“

Собарица прима лекцију па ћути,
јер она зна да се млађем не пристоји
бити се ил' свађат са својим старијим
Сунце одскочило, сваг' за пос'о хита.
На реду је веће и извесан часак,
кад младић извесан улицом пролази,
да пред прозор стане, кад се она јави,
— она, госпођица а не собарица —
да пита за здравље, спавање, сновиђе,
и пољуби руку — али то сам слаг'о,
јер прозор је висок, да руку домаши

У Пешти ће скоро бити изложба књига, — сигурно и новина и повремених листова. Не би згорел било том приликом *изложити* и касу диспозиционог фонда (т. ј. ако је од дрвета).

Већ падају ордени на неке калуђере и архимандрите, и то не ма на кога, већ на оне одабране, којима је баш и „Стармали“ хтео да придене своју колајну *за мерите*.

Неки се чуде, зашто се варловачки Митрополит сада ређе воза. Али други веле да и то има свога природног узрока, — јер су му каруца на репаратури.

Ништа не би смешније било, него да оживи Краљевић Марко (макар само на пет минута) па да запне свој прст кажипут за палац, тако да га стави пред нос хрватском списатељу г. Сингеру, па да га запита: Но, јиделес, реци ми сад у брк, јесам ли ја Србин, или нисам.

Пре неки дан читам у извесним немачким новинама где веле: „Аустро-Угарска стоји на 25. чланку Берлинскога уговора.“ (Даклем тима новинама слободно је казати да Аустро-угарска *гази* Берлински уговор, — па их опет глава не заболи).

моро би се пети уз фењерски дирек,
што је годинама уз прозор дремао,
а тај поса није баш за кавалера,
и он никад није тако учинио,
али тек је дош'о и пред прозор стао:
стао, јер на земљу није *сести* хтео.
А на прозор стаје — то јест не на прозор
но поред прозора — госпођица што се
слатко подсмевала, али лепо памти
„Ружа расцветана значи љубав пуну“,
а њезино срце, нежно, *осегљиво*
осећа одавно тако *осећање*,
[јачину видите из тих трију речи]
па то треба јавит' оном ког се тиче.
Време за то згодно: несташно пролеће,
а мирисна ружа црвена ил' бела,
баш као створена за љубавне знаке,
нит на кромпир личи нит на лук мирише,
од срца нежнога другом нежном срцу
нежно ће тумачит нежна осећања.
За момка с' небојте, он ће разумети,
јер он нит' је луда, нити *foi ni Dummkopf*,
те кад ви речете: паметна је она,
ја ћу одмах рећи: он је паметнији.
Госпођица мила довата се руже,
час бледи, румени, сад дршће и зева,
јер час се примако да се ружа прими,
[а у аком часу узбуђење ту је

Ћира. Је-ли Спира, је-ли „Стари Домишљан“ баш од истине умро?

Спира. Не знам је-ли *од истине* умро, али знам да није могао *од шале* умрети, — јер од тога није никад ни боловао.

Ћира. Видиш како је добро што Црногорци нису метли баш здраво густ кордон на своје границе.

Спира. А за што?

Ћира. Због оних бомба, што се од великог пријатељства почеше котрљати преко међународног права и преко граница, које би иначе направиле више рупа у кордону и у међусобном добром одношају.

Ћира. Је-ли истина да рањени усташи (који ма да су усташи ипак су људи) грозне муке пате. Наилазе горски зверови, па их у пећинама скривене живе раскидају.

Спира. Кажу да је то цела истина. Али ипак ће се нешто учинити и за њих.

Ћира. А шта?

Спира. Друштво Црвеног крста у Београду, да ће им до године у ово доба за у спокој душе — годишњи парастос.

а многи зевају кад су узбуђени]
Али ох несреће! она спушта ружу
[он је очекује к'о озебо' сунце,
ма да је то било у месецу Мају]
а са ружом лепом са прозора паде
младићу на главу и пун земље лонац,
лонац у коме је ружа становала
Ах, то није нежно, нити љубав значи.
бар до сада није то било у моди,
нит је Схафи знао за нежности такве.
Па како је момку глава слабе грађе,
[не мојте се смејат' он је тако рођен]
а лонац од препа тврдог као камен:
удар је опасан, несрећан и грозан,
[ви додајте сами какав страشان придев]
и младић вам пада као цвет покошен,
тако исто пада и покошен коров.
Госпођица пада на противну страну,
у столицу меку — дабогме у несвест,
а пре тога лако повукла за звоно
Собарица трчи, лети све без душе,
[душу обесила о клинац у кујни
да при важном послу како јој не смета]
дође, види, плаче — и дозивље мајку:
мајка кука отац — нит' кука нит плаче.

(Свршиће се,

Најновије наредбе.

1. Строго се забрањује свакоме ићи преко нове жељезничке ћуприје у Н. Саду све докле, докле год ова не буде готова.

2. Из празне чаше не сме се нико усудити да пије.

3. Нико се не сме отимати, да порцију, коју је већ једанпут платио, на ново плаћа.

4. Омиљена лектира званичних огласа у „Српским новинама“ не дозвољава се онима, који су те огласе већ једанпут прочитали.

5. Ономе, коме је батином глава с једне стране разбијена, строго се забрањује, да нападачу и другу страну окрене, да га одалами.

6. Ономе, ко има злу пуницу, забрањује се да је непрестано зивка, да му дође у госте.

7. Српским владикама забрањује се напамет учити Штросмајерову нову окружницу.

8. Ко има севотину у свима зглавцима забрањује му се цепати дрва, играти валцер и премећати се на пајвану.

9. Ко је од рођења нем и глув да се није усудио интерпелити на београдској скупштини Чеду Мијатовића због Бонтуове усређителне жељезнице.

10. Ако би коме случајно одредили мањи парохјал, него што је плаћао прошле године, мора то стрпељиво сносити и ћутати.

11. Ако је која тргла случајно ћерђев и разбила певџер, нека зове „клезера“.

12. Кад којег уредника осуде на затвор, нека не носи са собом у ариште сунцобрана.

13. Кад ко похара касу и побегне, нека не оглашује по новинама место свога пребивања.

14. Кад ко упадне у новосадској калдрми и угане ногу, нека други пут обиђе то место.

15. Кад ко „Стармалог“ не добива, нека пошаље за њега претплату.

Аб.

Ђука и Шука.

Ђука. Даклем јеси л' чуо, да су у Београду положили —

Шука. Шта ваљда темељ жељезници —

Ђука. Та то је већ старо, него —

Шука. Аха знам, положили су министри рачуне с Бонтутом.

Ђука. Немој бити брзоплет. Положили су —

Шука. Шта, ваљда су положили преко зиме сва дрва.

Ђука. Мани се тога, него слушај; положили су —

Шука. Неиспитани професори положили су прописане испите, па што не кажеш одмах.

Ђука. Та ћути човече, не спомини испите, него су положили —

Шука. Усташи су у Кривошијама положили оружје!

Ђука. Ја о Београду говорим. Положили су скупштивари, њих 57 своје мандате.

Шука. Е па какво ми је опет то чудо, карловачки посланици требали су положити још пре два месеца.

Аб.

Ситна приметба.

(Не заслуж је ни да је читате.)

А. Зашто Матија Бан у „Slovincu“ штампа своју стару драму „Ванду“ латиницом?

Б. Тако предмет доноси собом. Јер је Ванда била краљица пољска. А пољаци се служе латинским словима.

А. Врло добро, — увиђам да је тако. Али зашто онда оду Султану није штампао турским словима? — Та ту је опет предмет тако доносио собом.

Б. Е, онда је фалио, као човек. А баш ћу му казати, други пут ако успише оду Султану нека је штампа турским словима. Па бар ми, којих се то не тиче, нећемо ни знати за њу.

А. Реци-де му, реци, али само онако из далека да се човек не нађе увређен. —трц—

Досетке наивности из др. и дечијег света.

(Продужење).

Један трговац дође да мете писмо у сандуче поштанско, где се обично писма мећу. Једно мало дете, од не пуних шест година, притрча му и рече: „чичо не мој ништа да мећеш у то сандуче; дође један човек, па све однесе“.

Већ је било полак десет сати кад је мала Мина дошла у школу. Госпођица је пита зашто је тако доцне дошла? — Она ћути.

— Па шта си радила до сада код куће?

— Седила сам па сам плакала.

— А зашто си плакала.

— Бојала сам се, да ћу се закаснити у школу.

Разговарала мати са својим малим Ацком о његовом покојном уја Пери, како је био вредан, како је био добар, а сад је на другом свету.

„Је-ли, мати,“ запитаће Ацко, „а они који нису добри, кад умру, остану-ли и они на другом свету“.

Матери се то питање учинило чудно, она рече да и ти дођу на други свет, па онда запита Ацка: „А да шта си ти мислио, куд они дођу?“

Ацкова сестра требала је да се уда за неког господичића, који је био страшно висок, телом (али низак мозгом), па девојка није за њега марила. Једног дана седоме да ручају, а гост им је био тај несудбени девојчин просилац. Таман почеше да ручају, а Ацко запита сестру своју са свим гласно: „Је-ли, сешо, а зар неће доћи дугачки мајмун?“

Девојка поцрвени до ушију и промуца: „какав дугачки мајмун?“

„Па ти си јутрос казала, да ће код нас ручати и дугачки мајмун.“

(Младожења је из тога видео, колико је куцнуло и никад више није завирио у кућу).

Учитељ. За што се смејао Хам својем оцу Ноју?

Бак. За то јер је Ноје био пијан.

Учитељ. А би ли ти могао бити тако опасан син као Хам, — би-л се ти могао смејати својем рођеном оцу?

Бак. Не би.

Учитељ. А за што не би?

Бак. Јер ја већ онда у велико спавам, кад мој отац долази кући из биртије.

Мило за драго.

У једној повећој гостиони вароши О. сеђаху при два једно према другом намештена стола, и то за првим један млад лаћман, — а за другим неколико ђака гимназиста.

Лаћман је имао и једно псетанце „Азорла“ који сада напусти свога госу и приближивши се ђацима стаде им се улагивати. У том ће један од ђака (по свој прилици бачван и то још из Мартоноша) нехотице очепити „Азорла“ нашто овај стаде јаукати.

— Ком хер мајн либер „Азорл“, рече лаћман, сутра ћу те послати у гимназију, па ћеш и ти постати студент.

— Јест! додаде ђакела, али ако при испиту паднеш, онда ћеш бити лаћман! . . .

по немачком

Бранко Д вић.

Пашић и Плашић.

Вођу опозиције у београдској скупштини *Пашића*, назвао га неко *Плашићем*.

Али граматика нас учи, да глагол *плашити* није само повратан него и прелазан, те *Плашић* може да значи и онога, који се *плаши*, али и онога, који је у стању друге да *поплаши*.

Међу *министрима* има и добрих *филолога*, те ће ваљда знати за кога је Пашић — *Плашић*.

Два филозофа.

Демокрит се свуда смеј'о.

Ираклит је плак'о свуда.

Од њих двоје ко је био

Паметнија — сакалуда? . . .

(А. Г.)

Лепа утеха

Један генерал навршивши педесет година војене службе ступи у пензију. Сад му је опет било дуго време, — шта ће? Него се ожени. А пошто се у свету увек налази и девојчица, које су раде бити генералице, то он доби лепу младу женицу. А пошто је људима суђено, да увек имају неку бригу, то се он сад забрину, хоће ли његов брак уродити каквим плодом. И он запита свога лекара :

— Господине могу ли се ја надати да ћу имати деце.

— *Надати се* баш много не можете одговори лекар, али се утолико више можете бојати, да ћете имати деце.

Највећи магарцац.

Радивој и Душан иђаху једнога дана из шуме. На путу их сретне њихов деда и запита их :

„А где сте били децо?“

„У шуми,“ одговорише Радивој и Душан.

„Па шта стс видели у шуми? запита их опет деда.

„Е, деда, видели смо једног тако великог магарца баш као што сте ви“, рече Радивој.

„Није него роткве“ узе реч Душан, тако великог магарца као што је наш деда нема на читавом свету“.

Одкуда је Бога знала . . .

Мали Велимир, који тек четири године стар, односно млад беше, рече једног дана својој матери : „Јели мати, одкуда је бога знала да ја тебе најволијем те је тебе за моју матер изабрала?“

Новије књиге.

Послате Уредништву на приказ.

Познавање и неговање човечијег тела за ученике основних школа написао Светозар Милетић учитељ. (Друго поправљено издање). У Земуну издање и штампа Србина-Милоша Грабовачког 1882

Одговори уредништва.

„Мал' не би русваја“. Гвоздено стрпење морао би човек имати, да прочита два табака овака рукописа, — и то би се подерало још при првом табаку. Тих жртава не иштите најпре од уредништва, па онда од слагача, а најпосле од ректора. Јавите, адресу, куда да вам се пошље рукопис. Дајте га читко преписати, и тако нам изволите послати. Онда ћемо прочитати и видите је-ли за нас.

„Шта велите—?“ Велимо да чланке, који нам се не пошљу цели и не узимамо у обзир. Зато тај почетак нисмо ни сачували. „Изгубљен мигдун“ и друге ситнице доћи ће на ред.

„Ђаковање царовање. Не знамо каде, а можда ће и скоро изићи.

„Проводаџија“. Нема баш никакве вредности.

„Професорова књи.“ Ако је заиста тако лепа, као што је описујете онда је заслужила бољег приповедача.

У Карловце. Штедионицу вашу не треба штедити, ако је све тако, као што кажете. Али ту ствар треба изнети најпре у коме другом листу, па онда да је „Стармали“ дочека.

В. Р. В. Употребићемо нешто, али у другој форми. Хвала вам на обавештају.

б—р. Песму „Мрачњаџица“, кад би нешто изостало, а нешто се додало — онда би уврстили у лист. Завршетак би морао бити са свим други.

Исправка.

У пређашњем (6) броју овоју овог листа, у првој пемси, строфи седамнаестој поткрала се једна штампарска погрешка.

У место : „жртвовање“, треба читати „Одложиће“.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме петом броју за 1882 ове чланке: 1. О лисици (са сликом) од —о—ћ. 2. Баш је то несрећа! (са сликом) 3. Цигани у Бесарабији песма (са сликом) од Чика Јове. 4. Три молитве, црте из живота. 5. Годишње белешке. 6. Бобук од сапунице, песма (са сликом) од Чика Јове. 7. Како пролазе они, који се радо хвале. 8. Хтео да прави злато, па испао порцулан, (са сликом). 9. Летошња врућина. 10. Змај, песма од —ар Ар— 11. Лаокон и синови му, (ремек-дело старог вајарства) (са сликом). 12. Бог се брине за сиромашке, послао Браца Мита, 13. Еркул и лопта. 14. Дуг, који се не може вратити. 15. Не помаже сад. . . песма од Ђорђа Јовановића. 16. Разнолије. 17. Даштања. 18. Решење даштања. 19. Чика Јовина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, Währingerstrasse 9 — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шиље се на адресу **Штампарије А. Пајевића** у Новом Саду.

Нова књига.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

П. П. ЊЕГОШ

ПОСЛЕДЊИ ВЛАДАЈУЋИ ВЛАДИКА ЦРНОГОРСКИ
од В. М. Г. Медаковића.

Књига има 12 штампаних табака велике 8-не, на лепој сатинираној хартији са ове четири слике: 1. Лик владичин. 2. Заклетва Црногораца над св. владиком. 3. Избор и проглас владичин за господара. 4. Црногорац при закључку мира са ћесаровцима.

Цена је књизи 1 фор. или 12 гроша.

Књига се по ову цену може добити у свима главним местима код тамошњих књижара, а ко жели за себе или за распродају наручити на више ових књига нека се обрати подписатој штампарији.

У Н. Саду 5. марта 1882.

Штампарија А. Пајевића.

Молимо све српско-хрватске журнале, да овај кратки оглас у својим листовима донети изволе.

Распис награде.

Уредништво овог листа расписује награду од 30—40 фор. за најбољу оригиналну хумо-

реску која буде штампана до краја јуна у ово-
ме листу.

Хумореска нека не буде мања од 3 — а ни већа од 8 страна „Стармаловог“ формата.

Ако ко пошаље свој састав без потписа свога правог имена, нека бар уредништву јави своје име, са уверењем да је хумореска заиста оригинална

За пресудиоце умолићемо три позната критичара, на којих се пресуду и Матица Српска ослања.
Уредништво „Стармалог.“

Прво ц. в. овл. дун. паробр. друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

ПОШТ. ДАЋА
ОД 15.
ДО ДАЋЕ

ПОЧИЊУЋИ
МАРТА.
НАРЕДБЕ.

У ЗЕМУН, ОРШАВУ и ГАЛАЦ: недељом, средом и петком у 5 сати пос. подне.

У ТИТЕЛ: недељом у 5 сати пос. подне.

У БУДИМ-ПЕШТУ: недељом, средом и суботом у 11 сати пре подне. **ОДПРАВНИШТВО.**

ОГЛАСИ.

ЈАЈА ЗА ЛЕЖЕЊЕ

од красних угаситих врста живине, што се зову Брама и Кохинина, које су боје јаребичине, а тако и пилиће од тих врста живине, разашиле

Јован Требић у Н. Саду,

(2—6.)

(казанцијска улица).

КАСЕ

по најновијој америкањској
системи

сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и од-
правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене
6—35 сазнати.